Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY · УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIV. No. 4. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JANUARY 8, 1997. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 8-го СІЧНЯ 1997 р. Ч. 4. РІК CIV.

КОМІСІЯ КРИТИКУЄ ЕКОНОМІЧНУ ДІЯЛЬНІСТЬ УРЯДУ

Київ. — Тимчасова спеціяльна комісія з питань національного ринку енерґоносіїв вважає, що програма діяльности Уряду не може вивести економіку України з кризового стану, бо вона скерована на консервацію товарних, а не товарно-грошових відносин, повідомила 3-го січня УНІАР.

Згідно з висновком комісії, яка збирається робити на січневих засіданнях Верховної Ради доповідь, створення товарних відносин є головною причиною руйнації державного бюджету, спаду виробництва, кризи неплатежів і неефективного функціонування ринку енерґоносіїв.

Комісія вважає, що потрібно негайно випрацювати програму переходу від товарних відносин до товарно-грошових і закласти для цього правні підвалини.

У другій частині доповіді пропонується визначити законом структуру ринків і засади функціонування ринку, встановити організаційно-правні основи управління державним майном, випрацювати методи заборони реґулювання міжнародними угодами діяльности національного ринку енерґоносіїв в Україні, крім встановлених законом випадків.

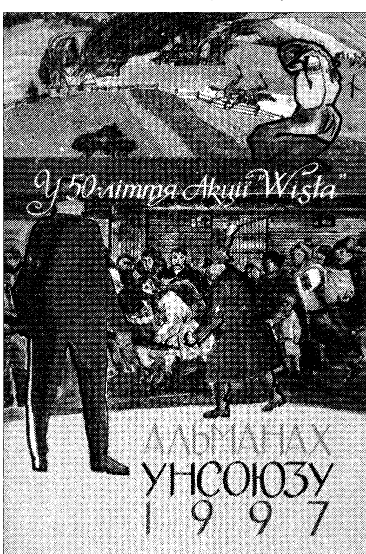
Комісія пропонує включити до переговорного процесу з Росією щодо постачання нафти і ґазу на наступний період парляментаристів і її саму. Вона також вимагає негайно схвалити закон про природні монополії, закон про енерґетику, закон про приватизацію в електроенерґетиці, цивільний кодекс, закон про управління державним майном, закон про внутрішній борг та закон про зовнішній борг.

Крім того, пропонується створити Національну раду з енерґоносіїв, яка повинна буде у шестимісячний термін випрацювати проєкти законодавства, механізми діяльности і контролі.

Допомагатимуть Львівському Університетові

Львів. — Рада міністрів рівнічноевропейських країн ухвалила рішення задовільнити ініціятиву Львівського Державного Університету ім. Івана Франка та створити на основі його факультету міжнародних відносин скандинавський центр. Як повідомляє ІМА-прес, генеральний секретар ради Пітер Стенбек пообіцяв львів'янам допомогти літературою, спеціяльним устаткуванням та фінансами.

Альманах УНС на 1997 рік вже розіслано

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Адміністрація В-ва „Свобода" повідомляє, що Альманах УНС на 1997 рік вже розіслано передплатникам.

Цього року Альманах не тільки різноманітний і цікавий, але також багатий матеріялом небуденних минулих і сьогоденних подій в бутті українського народу, в Україні та поза її межами.

Головною темою цьогорічного видання Альманаху УНС є 50-річчя Акції „Вісла" — насильного вивозу українського населення із поконвічних українських земель Лемківщини, Надсяння, Холмщини і Підляшшя, які після Другої світової війни були передані Польщі. Трагедію тих трагічних подій вміло пензлем зобразив мистець Богдан Титла, на обкладинці Альманаху. Крім того тим подіям присвячені численні статті окремих авторів і цілий другий розділь видання. Зміст Альманаху поділений на сім розділів, де вміщено прецікавий матеріял авторів з України і діяспори, котрий напевно зацікавить різні покоління українців, де б вони не жили.

Ціна Альманаху 12 ам. дол., включно з пересилкою. Належність треба висилати в заадресованій для вигоди читачів конверті.

Адміністрація просить не відсилати Альманаху, коли не бажаєте його затримати,тому, що за їх повернення пошта обтяжує Видавництво і тоді це подвоює поштові видатки.

Конституційний суд України розпочав працю

КИЇВ. — 3-го січня до здійснення своїх уповноважень приступив Конституційний суд України. Президент України привітав з першим днем праці суддів і інших службовців Конституційного суду.

Відтепер конституційні подання і звернення — а їх на сьогодні вже майже 300 — офіційно прийматимуться до розгляду Конституційним судом. До речі, одне з найперших звернень є від Президента і стосується воно питання про Рахункову палату. Леонід Кучма відзначив, що нарешті з'явився той орган, куди можна звернутись і отримати компетентну відповідь, яка має бути остаточною.

"Конституційний суд у системі державних органів України є багато в чому невідомою для нас структурою, — зазначив голова Конституційного суду Іван Тимченко, — а тому для її повноцінного сприйняття як чинника потрібні час та належні результати праці самого Конституційного суду".

Л. Кучма ще не рішений щодо кандидатури

Київ. — Служба інформації Радіо Люкс повідомляє, що в інтерв'ю для газети "Зеркало Нєдєлі" Президент України Леонід Кучма сказав, що він ще не прийняв остаточного рішення щодо кандидування на другу президентську каденцію, оскільки таку перспективу не схвалює його родина. За словами Президента, йому буде нелегко прийняти остаточне рішення.

Сьогодні і на майбутнє Л. Кучма опиратиметься у своїй діяльності на центристські партії, в тому числі й на Народно-Демократичну Партію.

Президент вважає, що Верховна Рада хоче перерозподілити уповноваження між Президентом і Кабінетом Міністрів, позбавивши голову держави цілого ряду уповноважень. За словами Л. Кучми, певні сили в парляменті плянують внести зміни до закону про Кабінет Міністрів, щоб перенести центр тяжіння на Уряд, а Президента зробити "англійською королевою". Але парляментаристам належить уважно прочитати Конституцію, де з цього приводу все сказано, зазначив Президент.

Щодо праці Кабінету Міністрів, то він, на думку Л.Кучми, "зробивши перший крок у реформуванні, зупинився з піднесеною ногою".

Вояки почали новий навчальний рік

Київ. — У Збройних Силах України розпочався новий навчальний рік. Окремі військові відділи почали відпрацювання елементів бойової підготови.

З метою перевірки готовости українських вояків до чергового навчального періоду до військ виїхали міністер оборони України генерал-полковник Олександер Кузьмук і начальник Генерального штабу Збройних Сил, перший заступник міністра оборони України генерал-лейтенант Олександер Затинайко, начальники управлінь та інші особи керівної ланки Міністерства Оборони.

І на цей раз угоди щодо Геброну не досягнуто

Тель Авів, Ізраїль. — Прем'єр-міністер Ізраїля Беньямін Нетанягу і керівник Палестинської автономії Ясір Арафат мали цілком секретну зустріч на контрольно-пропускному пункті в Ерезі, який зв'язує автономний сектор Ґазу з ізраїльською територією.

Сторонам і на цей раз не вдалося подолати незгоди щодо передання палестинцям більшої частини міста Геброну на західньому березі Йордану. Отже, двотижневі зусилля спеціяльного представника Адміністрації З'єднаних Стейтів Америки на мирних переговорах у справі близькосхіднього вреґулювання Денніса Росса не мали успіху. Американський дипломат дав до зрозуміння, що у випадку відмови ізраїльтян і палестинців піти на взаємні поступки він змушений буде припинити свою посередницьку місію і повернутися до Вашінґтону.

Як уже повідомлялося, Президент ЗСА Билл Клінтон остеріг Б. Нетанягу і Я. Арафата, що що лише тоді обговорюватиме з ними у Вашінґтоні перспективи дальшого розвитку ізраїльсько-палестинського діялогу, коли буде вреґульовано

(Закінчення на стор. 3)

Створено клюб "Холодний Яр"

Київ. — Всеукраїнське політичне об'єднання "Державна самостійність України" в жовтні минулого року видало книгу "Героїзм і трагедія Холодного Яру" — про повстанський рух на східній Україні в 1918-20-их роках.

Для глибшого дослідження холодноярської епопеї провід ДСУ вирішив створити історичний клюб "Холодний Яр". Нова громадська організація об'єднає зусилля істориків, краєзнавців, письменників, поетів, мистців, громадських діячів, нащадків учасників українських Визвольних змагань.

Канонізація Петра Могили здійснена

Київ (С. Я.). — В четвер, 12-го грудня 1996 року, тут в соборі св. Володимира Українська Православна Церква Київського Патріярхату відбула свій Архиєрейський Собор, головним завданням якого була справа здійснення канонізації (визнання святим) Митрополита Київського Петра Могили (1596–1647). Собор відбувся під проводом Філарета, Патріярха Київського і всієї Руси-України, а склад його ділових учасників становили: Священний Єпископат УПЦ КП, представники духовенства, епархій, наукових закладів, семінарій, діячів культури і інші. Гостем Собору був Патріярх Болгарської Православної Церкви Пімен, який прибув у супроводі своїх архиєреїв.

Між учасниками Собору був колишній Президент України Леонід Кравчук, а з Парижу — проф. Аркадій Жуковський.

Днем святкування пам'яті Святителя Петра (Могили) Собор встановив 1-го січня за новим стилем.

Новий Конґрес ЗСА готовий до праці

Вашінґтон. — На першому місці у програмі нового Конґресу ЗСА є вагомі справи до полагодження, котрі мають на увазі поліпшити життя пересічного громадянина країни. Серед них в першу чергу зменшення податків, спроба зменшити подорожіння програми охорони здоров'я Медікер і збалянсування державного бюджету.

Одначе, щоб взятися до полагодження цих важливих справ, Конґрес мусить полагодити в першу чергу справу порушення етичних питань у зв'язку зі збиранням фондів для передвиборчої кампанії та подання неправильних інформацій спікером Палати Репрезентантів Нютом Ґінґрічом у своїх фінансових звітах. Тільки після полагодження цих двох питань зможуть законодавці приступити до справжньої праці — полагодження біжучих справ країни та її громадян.

Аналітики уважають, що коли Конґресові вдасться полагодити справу етичного питання без того щоб роздмухати це до міжпартійних порахунків, то тоді праця наступного Конґресу справді могла б стати багатоплідною. Крім того атмосфера, котра досі була дуже політично напруженою з уваги на вибори, стала нормалізуватися, а це в свою чергу робить ситуацію більш сприятливою для конкретної праці. Крім того політична сила нового Конґресу дещо змінила свій дотеперішній статус, перенісшися до Сенату з Палати Репрезентантів, де кожний п'ятий член є новиком, що без будь- яких політичних упереджень попереднього Конґресу кидаються ентузіястично до праці.

В основному можна бути, як і аналітики оптимістом щодо успіхів у праці нового Конґресу.

Видали деклярацію про спільні дії

Київ— "Становище, в якому перебуває українська держава, стає все загрозливішим для її існування", — говориться у деклярації про спільні дії, ухваленій низкою українських партій правого спрямування.

На думку авторів деклярації, виконавча влада демонструє відсутність політичних реформ, необхідних кадрових змін, хоча має для цього достатньо уповноважень, а законодавча влада з причин домінування вузькопартійних, групових та особистих інтересів, виявляє цілковиту нездатність до конструктивної діяльности. Усвідомлюючи глибину небезпеки для української нації і держави, зумовленої цим становищем, автори документу проголошують про створення політичної коаліції, спрямованої на боротьбу за територіяльну цілісність та суверенітет України; виведення всіх російських військ з теренів України з обов'язковим відшкодуванням Росією українських військових баз, починаючи з 1991 року; усунення з політичної арени збанкрутованих можновладців, які стоять на перешкоді демократичного розвитку держави; створення ефективного приватного власника землі — виробника сільсько-господарської продукції; реформування фінансово-кредитової системи, сприяння розвитку власного виробництва, захисту прав споживачів; припинення реформування і руйнування Збройних Сил України та оборонно-промислового комплексу; проведення суду над КПСС—КПУ тощо.

Під деклярацією поставили свої підписи 16 партій.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

УКРАЇНОЦЕНТРИЗМ МАЄ СТАТИ ІДЕОЛОГІЄЮ ЄДНАННЯ

ЛЬВІВ. — Під час зустрічі з мешканцями міста уповноважений з питань ідеології Соціял-Націоналістичної Парті Юрій Криворучко констатував, що в Україні почався новий важливий етап становлення української державности, який має ознаменуватися єднанням навколо національної ідеї. Віднині, на думку Ю. Криворучка, основою світогляду українського суспільства має стати україноцентризм. Одним з найважливіших завдань у житті держави має стати економіка, де провідні місця треба віддати фармерам і робітникам.

ПОВЕРНУЛИСЯ МИРОТВОРЦІ З АНҐОЛІ

КИЇВ. — До Івано-Франківського переправлено особовий склад 901-ої окремої понтонно-мостової роти Збройних сил України, яка перебувала в Анґолі у межах контрольної місії ООН від 10-го березня 1996 року. На батьківщину повернулися 176 вояків і офіцерів, оперативна група з 13 осіб залишилася в Анголі вантажити на судно майно та техніки підрозділу для переправлення в Україну.

ЗАСУДЖЕНО МІЛІЦІЯНТІВ ЗА РОЗБІЙ

ТЕРНОПІЛЬ. — Тернопільський обласний суд виніс вирок дев'ятьом міліціянтам, які у складі злочинної групи впродовж п'яти років здійснювали розбійні напади на мешканців міста. Михайла Петрика засуджено до смертної кари, Михайла Онишка — до 14 років ув'язнення, Михайла Гуменюка — до 13, Романа Квятковського до чотирьох, Володимира Скипу —до трьох з половиною. Слідство встановило, що правоохоронці здійснювали ґвалтування, крадіжки і вбивства, використовуючи свій службовий автомобіль.

ЗРОСТАЄ ЧИСЛО БЕЗРОБІТНИХ

КИЇВ. — Тут на засіданні Кабінету Міністрів міністер праці Микола Білоблоцький представив проєкт програми зайнятости населення у 1997—2000 роки. Він поінформував, що на кінець 1996 року зареєстровано понад 300,000 безробітних, тобто понад один відсоток працездатного населення. Це майже у 2.5 раза більше, ніж на кінець 1995 року. Найвищий рівень безробіття зареєстровано у Волинській, Житомирській, Закарпатській, Івано-Франківській, Чернігівській та Львівській областях, де показник зареєстрованого безробіття вдвічі-втричі перевищує середній рівень по Україні. Передбачається, що у 1997 році число безробітних досягне мільйона осіб.

СДПУ ЛЬВІВЩИНИ СТАЛА АГРАРНОЮ

ЛЬВІВ. — Львівську обласну організацію Селянсько-Демократичної Партії України реорганізовано в обласну організацію Аграрної Партії України. Очолив її Володимир Снітинський. За його словами, причиною реорганізації стала інертність керівництва обласної організації у відстоюванні інтересів сільськогосподарських виробників. Основне завдання нової структури — відродження українського села, прискорення земельної реформи, захист виробників сільсько-господарської продукції. Голова Львівської Обласної Асоціяції Фармерів Микола Бойко зазначив, що у 1996 році фармери Львівщини не отримали від держави ні одної копійки, хоча обласним бюджетом для їх підтримки передбачалося виділити 260,000 гривень. Фармери вимагають, щоб обласна адміністрація виконувала свої зобов'язання щодо захисту фармерства.

ПРОДОВЖЕНО ТЕРМІН ВИДАЧІ ПРИВАТИЗАЦІЙНИХ СЕРТИФІКАТІВ

КИЇВ. — Верховна Рада України ухвалила постанову, якою термін видачі приватизаційних сертифікатів продовжено до 1-го липня 1997 року. Дію приватизаційних майнових сертифікатів та сертифікатів, виданих як компенсацію за знецінені грошові заощадження продовжено до 31-го грудня 1997 року. Іменні житлові чеки у готівковій формі в процесі приватизації майна можуть бути використані до 31-го грудня 1997 року.

ОФІЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ ПРЕС-СЛУЖБИ КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ

КИЇВ. — З метою запобігання непорозумінь під час укладання договорів працівників київської адміністрації з чужоземними партнерами пресова служба інформує, що згідно зі статтями 140—144 Конституції України подібні питання вирішує Київська Міська Рада. Ні Міськрада, ні її голова нікого іншого не уповноважнював укладати будь-які угоди. Отож, підписані документи не будуть дійсними та обов'язковими до виконання.

Відбувся шаховий турнір "Парляментська партія"

Київ (УНІАР). — Тут у Верховній Раді України напередодні нового року відбувся шаховий турнір "Парляментська партія". Дружина депутатів України 12-го скликання грала проти дружини депутатів України 13-го скликання. Змагання відбулися за швайцарською системою у сімох рундах.

Голова Асоціяції Депутатів України Павло Кислий зазначив, що такого турніру в історії парляментаризму ще не було. Голова Верховної Ради Олександер Мороз, обіґруючи назву турніру "Парляментська партія", сказав, що "це специфічна українська партія" і побажав перемоги гравцям, а також перемоги українському парляментаризмові.

Групу депутатів України 12-го скликання представляли: Олександер Барабаш, Михайло Башкіров, Володимир Гусєв, депутат із Севастополя Олександер Кондряков, колишній голова Вінницької обласної адміністрації Михайло Мельник, колишній заступник міністра машинобудування Володимир Петров, колишній посадник Маріюполя Юрій Хотлубей та член УРП Олесь Шевченко.

Групу депутатів України нинішнього скликання представляли: депутат від групи "Реформи" Олександер Ємець, від фракції комуністів Володимир Ілюшин, голова парляменту Олександер Мороз, заступник голови Верховної Ради Віктор Мусіяка, від фракції комуністів Георгій Найда, від фракції Руху Лесь Танюк, від аграріїв Олексій Чернявський.

Перемогла група депутатів 13-го скликання з рахунком 25:24.5. В особистому заліку абсолютним парляментарним чемпіоном став президент Федерації Шахів України Віктор Мусіяка, який здобув сім точок із сімох можливих. На другому місці — Володимир Петров, на третьому — Юрій Хотлубей.

РІЗДВО ХРИСТОВЕ

З уваги на свято Різдво Христове у вівторок, 7-го січня, це число „Свободи" друкується з датою середи, 8-го січня. У вівторок Головна канцелярія УН-Союзу і В-во „Свободи" будуть закриті. Наступне число „Свободи" друкуватиметься в середу з датою четверга, 9-го січня. — Ред.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446
(914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Друга каденція Першої лейді

Затихли відгуки президентських виборів, підраховано видатки і витрати та зроблено підсумки правильних і неправильних кроків переможця і переможеного. Переобраний Билл Клінтон приготовляється до інавґураційної промови та рихтується до дальшого маневрування внутрішньою та світовою політикою, щоб зберегти економічну стабільність і політичний мир. Завдання перед ним нелегкі, але всеж таки можливі хоча б до частинного здійснення, беручи до уваги військову, політичну та економічну спроможності Америки і цілі когорти професійних дорадників.

Не так просто виглядає справа другої каденції дружини Президента — Першої лейді Гілларі Родгам-Клінтон, зокрема коли їй так хочеться для історії залишити по собі позитивне враження. Повна енергії та молодечого оптимізму, ставши господинею Білого Дому і Першою лейді, вона не вірила, що можуть бути будь-які перепони на шляху до здійснення нею вимріяних плянів у користь громадськости, а зокрема пенсіонерів, хворих, немічних, убогих, безробітних матерів, малолітніх дітей та бездомних. Однак не так сталось, як бажалось, і вже у дуже короткому часі своєї першої каденції в Білому Домі вона переконалася, що є сила, котра своїми підступними ходами, перед страхом власного можливого знищення, робить все можливе, щоб знівечити абиякі зміни, котрі можуть загрожувати її існуванню; ім'я тієї сили — позакулуарне політиканство. Молодечо-освіжуючий запал зробити щось корисного для загалу громадськости країни не увінчався успіхом, а господарські зміни у новій хаті викликали невдоволення та гостру критику. Щоб не пошкодити політичній кар'єрі свого чоловіка та його партії, відійшла в тінь і намагалася робити те, що було „політично правильним".

Повернувшись на другу каденцію Першої лейді до Білого Дому, вона мусить вирішити, як їй бути в майбутньому, а радше, як їй починати офензиву, щоб рятувати свою репутацію та добре ім'я. Гілларі Родгам- Клінтон прагне прихильности американської громадськости, а якщо не того, то бодай вирозуміння, що вона не є страхітливим виродком, зродженим неґативністю деяких журналістів. Згідно з її найближчими співпрацівниками, Перша лейді, крім усього, є людиною, що хоче справедливого визнання за свої добрі діла, а не тільки буйної фантазії у висвітленні її вад. Вона прагне забути заподіяні їй незаслужені кривди та зайняти своє місце на рівні з такими дружинами президентів, як Елеонора Рузвельт і Барбара Буш.

Одначе на перешкоді до здійснення її бажання є два вагомі перемети — її неохота гратися у піжмурки задобрювання з громадськістю та пресою без запевнення успіху, та спеціяльний прокуратор, який має право кидати їй леґальні колоди. Вона не має великої можливости позбутися спеціяльного прокуратора Кена Старра та його міньйонів, але багато дечого може поправити, коли ідеться про здобуття прихильности серед громадськости та засобів масової інформації. Вона повинна, не запобігаючи принижуючої ласки, стати більш відкритою, показати свою звичайну людяність, щоб люди самі могли її оцінити, а не виробляти свою думку про неї крізь призму неґативних ленз відеоапаратів і слова таких же недружніх журналістів.

Завдання Першої лейді у другій каденції не буде легким, бо справедливо чи ні, громадськість не є до неї прихильно наставлена і не бажає бачити її успішною в здійсненні навіть корисних проєктів. Бо незважаючи на те, що ми стоїмо на порозі XXI сторіччя, дружину Президента хочуть бачити тільки дружиною її чоловіка, а не його дорадницею чи повіницею його політики. Можливо, що Гілларі Родгам-Клінтон не здобуде для себе заслуженого місця в історії, але їй завжди залишиться те, що вона вже здобула — майже студентка, дочка-панночка, популярна книжка її авторства, синдиковане дописування, сотні запрошень на виступи та прихильність найбільш могутнього чоловіка у світі.

Володимир Звігляниич

СЕВАСТОПІЛЬСЬКА КАРТА РОСІЙСЬКИХ ГЕОПОЛІТИКІВ

Останнім часом посилилися територіяльні претенсії Росії до України, а також активність російських політиків у справі інкорпорування Білорусі у російську зону впливу. Подібно, що ініціятива у цих питаннях перейшла від табору „червоно-коричневих" до політичного establішменту Росії. Зараз уже комуністи та ультра-націоналісти групуються довкола післанців Єльцина до Ради федерації та членів уряду Черномирдіна, у здійсненні цієї політики. Можна констатувати, що політична еліта Росії на даному етапі консолідується навколо політики стосовно України та Білорусі.

Факти є такі: на початку грудня 1996 року Рада федерації, вища палата російського парляменту, 110 голосами проти 14 ухвалила резолюцію, що проголошує українське місто Севастопіль частиною російської території. При цьому Україну звинувачується у небажанні визнати та погодитися з цим фактом, а також у намірах відірвати Севастопіль від Росії. Показово, що резолюція закликає утворити комісію, у яку б входили представники президентських структур, кабінету міністрів, Ради федерації і Державної думи з метою підготови проєкту закону про статус Севастополя.

Роля Лужкова

Не секрет, що у підготові цієї резолюції Ради федерації ключову роль відігравав посадник Москви Юрій Лужков. Ще 2-го листопада 1994 року він опублікував у російській газеті „Известія" статтю під назвою „Сєвастополь — россійскій город на Кримском полуостровє", у якій намагався довести, що відоме рішення РСФСР у 1954 році про передання Криму Україні ніколи не стосувалося Севастополя, який буцімто перебував під адміністративним підпорядкуванням Росії. Виступаючи у Раді федерації, Лужков наполягав на тому, що Україна мусить визнати факт територіяльних претенсій до неї з боку Росії та вступити з нею у переговори. Цим самим Лужков неофіційно розпочав свою передвиборчу кампанію за пост російського президента, даючи підстави вважати, що російський політичний естаблішмент не дуже вірить оптимістичним заявам американського серцевого хірурга ДеБейкі про те, що у Єльцина попереду ще якнайменше десять років активної праці. Лужков підкріпив свої міркування можливістю захоплення Севастополя силою. Правда, він не сказав, звідки Росія, яка ледь-ледь вибралася з безславної авантюри у Чечні, візьме ту силу, щоб битися за Севастопіль.

Свого часу Лужков вважався поміркованим реформатором, прихильником сильних адміністративних методів впровадження ринкових механізмів в одному, окремо взятому, російському місті — Москві. Як „сильний" господарник, виходець з найвищої совєтської (він увесь час працював у радах Росії різного рівня, відповідаючи переважним чином за військово-індустріяльний комплекс та житлово-комунальний сектор) номенклятури, Лужков не любить дипломатичних тонкощів, і методи управління місцевим водопостачанням та транспортом переніс у сферу вищої політики. Схильний до авторитарних методів керівництва, він беззастережно підтримує наполеонівські кроки Лукашенка у Білорусі, особливо його зусилля, скеровані на реінтеґрацію Росії та Білорусі. Як голова добродійного комітету „Москва — Севастопіль", Лужков є затятим пропаґандистом відокремлення Севастополя від України та приєднання його до Росії. При цьому такі „дрібниці", як думка українського населення з цього приводу, не кажучи вже про корінне населення Криму — кримських татар, — його абсолютно не цікавить. Неоімперіялізм Лужкова свідчить не лише про його персональні владні амбіції, а є проявом глибшої неонаціоналістичної тенденції, що запановує тепер серед російської політичної еліти.

Знову „збирання земель"

Ця тенденція намагається знайти консолідуючі чинники російської національної ідентичности, яка зазнала нищівної поразки після виходу України зі складу СССР та проголошення нею незалежности. Початок цій тенденції „збирання земель" під проводом Росії поклав ще сам Єльцин під час своєї візити до російського міста Ярославль у 1993 році. З того часу „інтеґраціонізм" став основою політики Росії щодо країн „ближнього зарубіжжя". Численні директивні документи з цього приводу були підготовлені Службою зовнішньої розвідки Росії під проводом Євґенія Прімакова, а також Радою з питань зовнішньої політики при президенті Росії. Конкретним виявом цієї політики було рішення про утворення Російсько-Білоруської спільноти, насамперед з метою протидії поширенню НАТО на Схід та розміщення у Білорусі російських військ.

Уряд не має власної думки

Лужков презентує також іншу новітню тенденцію російського анексіонізму, а саме — зрощення законодавчої та виконавчої влади у висуненні територіяльних претенсій до суверенних держав, які Москва все ще вважає своєю зоною впливу. Лужков не є законодавець, місце у Раді федерації належить йому за його статутом посадника Москви. Згідно з новою російською конституцією, Єльцин прагнув утворити більш слухняну та авторитетну верхню палату зі своїх лоялістів, щоб придушувати у зародку можливі небажані для себе ініціятиви непідконтрольної йому нижньої палати — Державної думи. До часу Рада федерації повним чином невтралізувала небажані для адміністрації екстремістичні ініціятиви Державної думи, наприклад, відому резолюцію Верховної ради Російської Федерації від червня 1993 року про статус Севастополя як російського міста. Нагадаю, що ця резолюція не була скасована, але й не була підтримана новим російським парляментом, утвореним на руїнах московського Білого Дому після насильницького розгону його Єльцином у жовтні 1993 року.

Цього разу виконавча влада Росії, як виглядає, підтримала ініціятиву раніше такої слухняної Ради федерації. Цікаво, що офіційно виконавчі структури Росії запевняють Україну у відсутності територіяльних претенсій до останньої. Разом з тим неофіційно подається сиґнали, що виконавча влада Росії прихильно ставиться до такого роду „несанкціонованих" ініціятив. Так, наприклад, виступаючи нещодавно у Лісбоні на зустрічі у верхах Організації з питань безпеки та співробітництва в Европі, російський прем'єр Черномирдін фактично вживав термінологію Лужкова, кажучи, що Севастопільська земля напакована російськими кістками, та посилаючись на „архівні документи" про російський статус Севастополя. Не секрет також, що єльцинська верхівка буде використовувати парляментарні ініціятиви стосовно Севастополя як засіб тиску на Україну у питанні Чорноморської фльоти. Показовим є також те, що проурядова фракція Державної думи „Наш дом — Россія", а також більшість поміркованих депутатів та демократів приєдналися до двох думських резолюцій про російський статус Севастополя. Не менш показовою є загадкова — або ж промовиста — мовчанка Єльцина з приводу згаданих акцій парляменту. Досвід його взаємин з парляментом показує, що якщо він дійсно хоче змінити перебіг подій там, це йому взагалі вдається без зайвих труднощів. Без такої офіційної реакції існує можливість того, що територіяльні претенсії Росії до Севастополя згодом можуть перерости у територіяльні претенсії до Криму, де Росія має сильну „п'яту колону" у вигляді тисяч російських військових пенсіонерів та комуністів Криму (60,000).

Знадобилося аж 12 днів після прийняття згаданої резолюції Радою федерації, щоб міністерство закордонних справ Росії підтвердило (але не засудило) офіційну позицію Росії стосовно Севастополя як українського міста. Кремль також не знайшов жодного слова осуду стосовно тієї акції російського парляменту. Це може означати одне з двох: те, що думку парляменту у Кремлі взагалі не чують і її не існує для нього, або що Кремль мовчазно консолідується з нею.

Тверезість Києва

Позиція українського уряду стосовно новітніх геополітичних потягнень Росії характеризується збалянсованістю та реалізмом. Київ відмовився від прийняття закону про негайне виведення усіх чужинецьких військ з української території, з огляду на те, що все рівно

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ З УКРАЇНИ

Подяка українським ветеранам

Економічні негаразди в Україні ускладнюють і так важке життя її мешканців. Особливо це відчувають інваліди, самітні люди, безробітні, хворі.

У зв'язку з недостатнім фінансуванням медичних закладів, відсутністю необхідних медикаментів та устаткування, дуже часто прості хвороби ускладнюються значно важчими. Зростає захворюваність на туберкульозу, серцеві недомагання, діябет, значно зросла смертність.

Незважаючи на самовіддану працю медичних працівників, їх професіоналізм, високі кваліфікації, без належної апаратури та медикаментів хворі часто не отримують достатнього лікування. І часто у медичних працівників опускаються руки від своєї безпорадности. Як зупинити біду?

Народ, що пережив війни, голод, більш як три століття рабства, а тепер ще й позначений страшним чорнобильським тавром, зумів вибороти незалежність своєї держави. Такий народ заслуговує на повагу та краще життя у спільноті народів усього світу.

Поки йдуть політичні дебати та війни в парляменті, розкрадається народне добро офіційними особами, яких мало хвилює стан медицини в Україні, гине довір'я народу до вирішення цієї проблеми.

І як приємно знати, що десь далеко-далеко за океаном, в цивілізованому світі, є люди, яким не байдужа доля потребуючого, які знають справжню ціну здоров'я. Вони не на словах, а на ділі засвідчують розуміння християнської любови і допомоги ближньому.

Про таких людей мені хочеться сьогодні розповісти.

У ЗСА діє організація Українських Американських Ветеранів. У її складі групка людей, іноді похилого віку, які започаткували та проводять, при підтримці Уряду ЗСА, програму під назвою „Адоптуємо лікарню". Лікарським дорадником УАВ є д-р Юліян Бемко, у складі організації жертвенно працюють наші земляки-українці, патріоти своєї батьківської землі, серед яких і наш земляк, уродженець м. Броди (Великі Фільварки) Юліян Гельбіґ. Неодноразово відвідавши рідну землю, він на власні очі побачив велику потребу простого українського люду, друзів дитинства. І не залишилось його серце черствим, а відкрилося глибиною своєї доброти і співчуття. У складі Управи УАВ є Борис Гулай, Майкл Федірко, Стів Якош. До ветеранів прилучаються і неветерани, а люди, що хочуть своєю працею допомогти знедоленій Україні. Серед них і наш земляк Юрій Дребич.

Програмовим завданням організації є допомога українським лікарням. На сьогоднішній день Бродівський Координаційний Центр, що розгорнуто на базі Бродівської лікарні, отримав від Українських Американських Ветеранів п'ять гуманітарних пачок, загальною вагою біля 40 тонн. В основному — це обладнання, функціональні ліжка, інвалідні коляски, одяг для хворих та медичного персоналу, окуляри, дезинфекуючі засоби, фарби, матраци, постіль, медична література.

На базі Бродівської центральної лікарні організовано координаційну раду для розподілу вантажу на декілька областей України. Отриманий вантаж було розподілено між Бродівською районною лікарнею, Івано-Франківською дитячою обласною лікарнею, Львівським центром для недоношених дітей, Радивилівською районною лікарнею, Асоціяцією Інвалідів у м. Броди.

Ця гуманітарна медична допомога є великою поміччю у праці лікарів. І треба лише побачити, з якою радістю світяться очі хворих, особливо інвалідів, які отримують коляски. Для них це у якійсь мірі повернення до життя.

Тож дозвольте мені від імені усіх медичних працівників лікарні та хворих щиро подякувати усім організаторам допомоги в діяспорі, людям доброї волі за їхню благородну, самовіддану працю в організації та відправленні допомоги. Напередодні Різдвяних Свят хочеться побажати вам та вашим сім'ям доброго здоров'я, родинного щастя, успіхів у праці. Хай Мати Божа вас усіх охороняє, Ісус Христос благословляє на щедрі, довгі, многії літа.

За Управу Координаційного
Центру Бродівської
центральної лікарні

лікар **Лариса Масловська**

Оксана Сновидович

Крихти хліба святого

Це не святочна меланхолія, в яку людина занурюється впродовж майже цілого січня, бо у нас, українців, святочний період Різдва чи не найдовший у світі.

Це навіть не спроба збагнути, „що, як і куди", коли людина зустрічається з якимсь невідомим об'єктом чи втягнена, навіть не з власної волі, в якість обставини, чи натрапляє на якийсь важкий до пояснень феномен.

Ні, дорогі читачі, тут більш як „ясно", годі й не зрозуміти того, що діється, навіть без „дипломів" чи „титулів". А це, властиво, ситуація з нашою мовою. Вже не раз читаємо в пресі як тут, так і в Україні, що „б'ють на сполох", що треба „рятувати" нашу українську мову, бо „доконати" її вже навіть не треба великих зусиль — „зросійщений схід України", „залишився клаптик Галичини", бо й на „Закарпатті чи Волині ситуація не з кращих". Не пишу цього під звуки реквієму, не належу до песимістів, можливо, маю аж занадто того живучого духу, з яким люди виходять навіть перейшовши крізь не одне випробування на стійкість і непохитність. Тому що вірю, тому пишу ці рядки, щоб і ті, хто вже давно „махнув" рукою чи „кого злостить сучасна українська мова", повернулися обличчям до справи і підсилили мою віру в те, що таки не все втрачено, не все безнадійно пропаще.

Гадаю, що в більшості, дорогі мої приятелі, маю справу вже навіть не з батьками, які тільки ще виховують маленьких дітей, переходять свій перший досвід „навчання когось", більшість з вас вже, мабуть, благословив Господь правнуками чи праправнуками. Тому рахую на таке вирозуміння, яке можна чекати від людей з досвідом.

Чому назвала свою статтю таким поетичним заголовком, а перейшла на прозу турбот? Між цими двома протилежностями є дуже міцний зв'язок, навіть якщо не заглиблюватися в мої думки, бо не хлібом єдиним живе чоловік, а мусить мати ще щось — духовний світ, мову. Але мій роздум прийшов не нині і навіть не рік тому. Він зродився ще тоді, коли навіть не надто усвідомлювала, що, властиво, є цей світ, звідки виник і куди прямує. Тоді, коли навіть не маєш в гадці, що є такі поняття як „мета", „ідея", „батьківщина". Виникло це почуття тоді, коли скибка хліба була „вартіснішою", бо втамувала голод після розваг. Це був початок великого шляху, який таки увінчався бодай маленьким, але успіхом — я зрозуміла, що важливе для мене, пощо прийшла у світ, задля чого живу і яке маю завдання крізь мою земну подорож.

Почалося власне від тієї скибки звичайного селянського хліба, який моя бабуня Параска пекла чи ненайкращий в Підгородищах. І який за звичаєм на Різдво дідо Гринько, як старійшина роди, запаливши свічку на святково-прибраному столі, подавав кожному з такою урочистістю, яку можна відчитати на обличчі тільки по-справжньому щирої людини. Подавав, підставивши свою натруджену долоню, щоб ані крихітки не впало — бо він святий. Пригадую, коли все ж таки залишалися дробники (найдрібніші окрушинки), ми, діти, визбирували їх, мов пташенята. Це був час благоговіння. Такого відношення до хліба я справді не зустрічала більше ніде, хоч вже мала досить нагоди побувати по різних господарках — і багатших, і скромніших. Також повинна зазначити, що розуміла це не як вияв скупости чи захланности (бо дехто й так може трактувати), а як найщирішу пошану до ласки Всевишнього. З пошаною в моїй родині відносяться навіть до тварин.

Різдво дозволяло трошки більше часу на відпочинок, бо все було полагоджене на Свят-Вечір, а те, що треба буде зробити, відкладено „по святах". Це був закон, якого Сновидовичі твердо трималися. Тому, коли ми, школярі, приїжджали на двотижневу „відпустку" зі школи, або як прийнято тут називати, „вакації", а для нас „канікули", це був час, проведений разом, трішки сякої-такої праці (якщо це можна було назвати працею), але в головному — це були розваги, бо в місті не дуже є куди побігати чи на санчатах повозитися. І в місті не підеш з колядою — цього не вільно, бо в школі висміють піонервожаті та дехто з вчителів.

„Христос Рождався" тільки по селах, а по містах — тільки за щільно зачиненими дверима помешкання...

Власне, такі короткі відвідини діда і бабуні без сумніву положили наріжний камінь під міцну забудову моєї майбутньої української вдачі — без цього була б втрачена цілісність „структури", або була б незакінчена — фраґментарна й беззмістовна. Слухаючи їх оповідей, я зустрічала „нові" слова, яких перед тим ніколи не чула, ані не читала в книжках. Вони створили мій світ, якийсь відмінний — тоді я справді не знала, кращий чи гірший, бо нелегко вижити інакодумцям в тоталітарному режимі. Однак, за це їм тепер безмежно вдячна і згадую їх в щоденній молитві, яку за звичаєм мовлю про себе, бо тоді треба було молитися беззвучно.

Вони не критикували мене за незрозумілі їм слова, а якщо знали, як воно „перекладається" — без насадження, тільки додавали: „Ти маєш на увазі..." — І якщо я розуміла їх, повторювала слова за ними, їх слово — наше слово. Так, я хотіла говорити їх мовою, бо відчувала їх тепло і щирість, а вони — горнулися ще більше за це. Повірте, діти як ніхто інший відчувають щирість і справжню любов серцем, а не словом.

Наші стосунки ставали ближчими, теплішими, родиннішими — тоді то й полилася „Не сумуй, трембіто...", далі — історія правдива й жива, а не суха й нецікава, як на лекціях в школі. Це заполонило мою пам'ять, серце, душу. Згодом, сторінка за сторінкою, від Шевченкових „Гайдамаків" аж до Довбушевих пісень пролягли мої духовні мандри. І чим дальше стелився цей гостинець, я більш була спрагла...

Зовні й в гурті я нічим не різнилася поміж своїми ровесниками, але на самоті була іншою. Так, ніби роз-

(Закінчення на стор. 3)

Севастопільська...

(Закінчення зі стор. 2)

його виконання тепер неможливе. Президент Кучма у зверненні до нації закликав до спокійних та виважених переговорів стосовно всього кола спірних питань, що існують між Росією та Україною, виключаючи з цього кола питання статусу Севастополя. Він також закликав Єльцина виконати його обіцянку і першу свою візиту після одужання здійснити до України для підписання договору про кооперацію обох країн.

Однак не слід забувати про дві обставини. Поперше, російська сторона у питанні Севастополя вдається до відвертого перекручення фактів, коли стверджує, що Севастопіль був під адміністративним підпорядкуванням Росії. Текст старої совєтської конституції до міст з особливим адміністративним статусом відносив Москву та Ленінград, а стара конституція совєтської України — Київ та Севастопіль.

Подруге, Севастопіль та проблема Чорноморської фльоти не є єдиними причинами небажання Єльцина їхати до Києва. Російська сторона відмовляється визнавати існуючі кордони у тексті договору. Нещодавно головний картограф генерального штабу України, В'ячеслав Жигулін, визнав, що Київ не дістав відповіді на свої численні запити до Москви стосовно демаркації більш ніж двотисячекілометрового кордону між обома країнами. Російський міністер закордонних справ Прімаков відмовляється визнати правомочність Гельсінкських угод стосовно існуючих кордонів між колишніми совєтськими республіками. Втішним у цьому відношенні може бути лише те, що Лужков не може, як плянувалося, поїхати до Севастополя на відкриття будинку для моряків Чорноморської фльоти, збудованого на кошти уряду Москви, через те, що зламав ногу (а також тому, що український міністер закордонних справ Геннадій Удовенко неофіційно просив його тепер туди не їхати). Чи „зламається" російська політика стосовно Севастополя та Криму, покаже час.

Які висновки можна зробити з цього? Поперше, Росія, як про те заявив нещодавно Г. Удовенко, після Чечні, повернулася до думки про відновлення імперії. Севастопіль і Крим відіграють ключову ролю у цих плянах. Подруге, уряди західніх ядерних держав, що виступають спільними гарантами української безпеки та територіяльної цілісности, мусять зайняти чітку позицію стосовно цих потенційно небезпечних для реґіональної та ґльобальної безпеки геополітичних намірів Росії. Потретє, ситуація навколо Севастополя та кримського питання вимагає координованих зусиль українського уряду та міжнародної спільноти для протидії неоімперіялістичним тенденціям російської політики, які загрожують розвиткові демократії у Росії та Україні.

Крихти...

(Закінчення зі стор. 2)

двоювалася на дві особи, яким вже важко було вжитися в одному тілі, треба було вирішувати, куди й до якого берега триматися.

Одного разу трапилася неприємність, мене покликали аж до комсорга цілої організації. Розмова була короткою (з його боку) — мені закинули, що розмовляю українською мовою, а він „постарається", щоб це „знали і мали на увазі в університеті". Коли тобі ледь трошки більше, ніж 17, й взявся за ношу, яка аж ніяк не облегшувала життя — навчатися й працювати — паралельно, то раптом загроза бути зметеною з свого шляху огидою-перекинчиком, що додав „ов" до свого прізвища й цькує тебе тільки тому, що ти цього не робиш на догоду своїм гнобителям, мимоволі приходить почуття люті — страшної люті й... помсти.

„Як може помститися слабенька тендітне дівча?" — комусь майне думка. Може! Власне, вона виявилася у ще запеклішому бажанні навчитися гарної мови — літературної, багатої — просто грамотности нашої мови, як би вона не була спотворена займанщинами. Але поряд з тим я плекала народну мову, і коли тільки була нагода — ділилася цим своїм скарбом з людьми.

Не забуду, як у 1988 році, під час перебування на конференції молодих науковців у Києві зібрала ціле коло осіб різного віку й статі, які просили „поговорить з нами ще, бо такої мови ми ще не чули". Я справді була зворушена й, застосувавши бабусину методу — „май на увазі це слово", — допомагала моїм краянам (ми ж бо з України!) висловитися по-українськи. Ні, я не „вставляла" в їхні уста українські слова — лиш сіяла в їх розум і серця...

Нам потрібен нині цей простий народний розсуд, чи народний здоровий глузд, бо „коленням" чи „нехтуванням" ми нічого не здобудемо, ми навіть відкинемо тих, хто так щиро до нас горнеться, але не з власної вини не може похвалитися щодо володіння мовою.

Та зрештою — чи ми не безгрішні?

Не будьмо настільки самолюбами (не еґоїстами), будьмо тільки щирими людьми, нас однаково окрадено, бо не могли чи не мали можливости навчитися й спілкуватися рідною мовою.

Це ж Різдво — задумаймося над його значенням, над тією величчю віри й праці, яку вклав Син Божий, щоб подалати мізерність людської вдачі. Бо людина перш за все має душу — це її початок духовний!

Я пекла Колач і вдався на славу — рум'яний, золотобокий, хоч образ малюй. Як заплітала, згадувала — і живих, і тих, хто відійшов, це ж бо моя традиція, яку запровадила собі — згадувати в такий спосіб, хто серцю близький. А як Лесь, голова нашого дому, подаватиме окрайчик — підставлю дві долоньки, щоб не втратити ані крихіточки — він-бо святий. Не посолю його сльозою, яка чомусь проситься, лиш плекатиму мрію, ростиму віру, що заживуть покалічені рани — в Україні, так і на її мовному полі.

Треба тільки часу, терпеливости й багато-багато спільної праці.

Якось спало на думку: якщо хто знає яке призабуте наше слово, може його витлумачити, щодо значення й застосування — не вагайтесь, напишіть до редакції. Нам важне кожне здорове зеренце — новий урожай від цього багатшим буде.

Христос Рождається!

І на цей раз угоди...

(Закінчення зі стор. 1)

„гебронську проблему".

Більша частина Геброну, за винятком жидівських бльоків, мала бути передана Палестинській національній адміністрації ще в березні минулого року. Однак низка антижидівських терористичних акцій 10 місяців тому унеможливила підписання мирної угоди. Крім того, прийшовши до влади у червні, прем'єр Б. Нетаняґу зробив ізраїльське наставлення значно твердішим, висунувши додаткові умови щодо запевнення безпеки для 400 жидівських поселенців у 120-тисячному арабському місті.

НЮТ ҐІНҐРІЧ І ЙОГО прибічники турбуються вислідами голосувань щодо його кандидатури на становище спікера Палати Репрезентантів. Причиною їхнього занепокоєння є те, що 27 республіканців, членів Палати Репрезентантів не є вдоволені тим, що його оскаржено
Репрезентантів не є вдоволені тим, що його оскаржено
в неетичних фінансових вчинках і-покищо висловили свою непевність чи будуть згідні віддати свій голос за нього. З цього приводу розпочато цілу кампанію серед республіканців з підкресленням того, щоб не далися спровокувати демократам, які докладають всіх зусиль, щоб Н. Ґінґріч не був обраний спікером. Аналітики уважають, що Н. Ґінґріч все ж таки подолає всі ці протизаходи і буде обраний спікером Палати Репрезентантів.

КОФІ АННАН З ҐАНИ, новообраний генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй, минулого четверга, 2-го січня, розпочав свій перший день праці на новому становищі з обіцянкою реформувати цю міжнародну організацію. Цього першого дня привітала його почесна стійка поліції ООН та багатолюдна група спостерігачів. Дякуючи за зустріч новообраний генеральний секретар ООН підкреслив, щоб виконати свою обіцянку реформ він мусить мати співпрацю всіх країнчленів, в першу чергу вирівняння їх заборгувань, які досягають майже 2 блн. дол., а з них найбільша частина припадає Америці.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ Президент Клінтон з дружиною Гілларі Родгам-Клінтон та дочкою Челсі відпочивав на Вірджінських островах. Їхні чотириденні вакації були, зовсім приватного характеру в першу чергу спрямовані для відпочинку від тиску політичного Вашингтону. Крім відпочинку на пляжі читання також уважається терапевтичним корисним відпруженням. Родина Клінтонів диспонує приватною віллею, котрої власниками є Джей і Доллі Ґреблік, які запропонували своє приміщення як дарунок Клінтонам. Мері Еллен Глинн, заступниця пресового секретаря Білого Дому, відразу підкреслила, що Клінтони цей подарунок позвітують як прихід на їхньому податковому звідомленні.

У ЧЕТВЕР, 2-ГО СІЧНЯ, до Гавани, столиці Куби прибула на триденні відвідини , делеґація Римо- Католицької Церкви Італії на чолі з Кардиналом Камілльо Руїні, головою Конференції єпископів Римо-Католицької Церкви Італії. На летовищі делеґацію привітали кубинський Кардидал Хайме Ортеґа і папський нунцій в Кубі Беняміно Стелля. Кардинал Ортеґа сказав репортерам засобів масової інформації, що справа відвідин до Куби Папи Івана Павла II буде обговорювана під час цього гостювання Кардинала Руїні та можливо, що ще перед його поворотом буде узгіднено дату тих відвідин Папи.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ ЗСА попередив своїх громадян в Ізраїлі, Газі та західньому березі ріки Йордан, що збільшилися можливості на терористичні напади в наступних двох тижнях у цих околицях. Тому закликають оминати місця будь-яких скупчень — публічні автобуси та зупинки і інші місця зграмаджень. Все це після того, як ізраїльський вояк без будь-якої провокації відкрив вогонь на базарі в Геброні та поранив шістьох палестинців. Відтак він цілком відкрито заявив, що робив це з наміром перервати можливий договір про виведення ізраїльських окупаційних військ з Геброну.

УПРАВА ФУНДАЦІЇ
УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
Ділиться сумною вісткою з членамли Фундації УВУ, професорами, студентами та українською громадою, що 27-го грудня 1996 року несподівано відійшов у вічність на 73-му році життя член фундації УВУ

бл. п.
інженер
ЯРОСЛАВ ТКАЧ

ПОХОРОН 4-го січня 1997 р. з церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, відтак тіло покійного було перевезене на цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Професорові Лесі Ткач з родиною Управа Фундації УВУ висловлює глибоке співчуття.

УПРАВА ФУНДАЦІЇ УВУ

Ділимося болючою вісткою, що 1-го січня 1997 р. відійшла у вічність наша дорога МАМА

бл. п.
МАРІЯ КУЗИШИН
нар. 21-го липня 1922 р.

Відвідини — 6-го січня 1997р. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 1600 Styvesant Avenue, Union, N.J. від год. 2-ої до 4-ої і від 7-ої до 9-ої веч.

ПАРАСТАС о год. 7:30 веч.

ПАНАХИДА 7-го січня о год. 8:30 ранку в похоронному заведенні Литвин і Литвин.

ПОХОРОН 7-го січня о год. 9:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а відтак на цвинтар "Hollywood" в Union, N.J.

Залишила у глибокому смутку:
синів — СТЕФАНА з дружиною ҐЕЙЛ
— ЕВГЕНА з дружиною НІНОЮ
сестру — ОКСАНУ
сватів — МИХАЙЛА і МАРІЮ НЕЧАЙ
ближчу і дальшу родину і приятелів в Англії, Канаді й Україні.

Ділимося сумною вісткою з друзями і знайомими, що 26-го листопада 1996 р. з волі Всевишнього по тяжкій недузі відійшла від нас у вічність на 86-му році життя наша найдорожча ДРУЖИНА і ТІТКА

бл. п.
АННА КОБИЛЕЦЬКА
нар. у Дрогобичі, Україна

ПОХОРОН відбувся в суботу 30-го листопада 1996 р. з церкви свв. Володимира і Ольги, а відтак на кладовищі св. о. Николая у Чикаго, Ілл.

Залишені у глибокому смутку:
муж — РОМАН
племінниці — ІРИНА ҐОРАЙСЬКА з мужем ЛУЇСОМ та дітьми: РОКСОЛЯНОЮ й ІВАНОМ
— СОФІЯ КОЗІЧЕНКО з родиною
— МЕРІ ДОБРА з родиною
— ВОЛОДИМИРА ЛУЧКІВ з родиною
— ОЛЕНА ПЕРЕЦЬКА з родиною
та родина в Україні і Польщі.

Вічна їй пам'ять!

У глибокому смутку повідомляємо пластову родину, розкинену по світі, а зокрема й усіх, які живуть в ЗСА, що у вівторок, 31-го грудня 1996 року
в ЗСА, що у вівторок, 31-го грудня 1996 року
відійшов на Вічну Ватру

пл. сен.
кер.
ТАРАС ДУРБАК
нар. у Львові 3-го червня 1911 р.,

один із найвизначніших пластових провідників в Україні і ЗСА, колишній голова Головної Пластової Ради, секретар Верховної Пластової Команди, головний булавний пластунів, заступник голови Крайової Пластової Старшини в ЗСА, член Крайової Пластової Ради, референт вишколу ГПБ, курінний 1-го Куреня УПС ім. Тисовських, голова комісії для вибору Начального Пластуна, редактор журналу „В дорогу з юнацтвом", нагороджений найвищими пластовими відзначеннями: Хрестом Заслуги і Орденом св. Юрія в золоті.

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА РАДА — ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА
КРАЙОВА ПЛАСТОВА РАДА В ЗСА — КРАЙОВА ПЛАСТОВА СТАРШИНА В ЗСА

Ділимося болючою вісткою, що 4-го січня 1997 р. відійшла у вічність у Каліфорнії на 81-му році життя наша улюблена МАМА, БАБА, СЕСТРА, ТЕТА

бл. п.
МАРІЯ „ЛЯЛЯ" ПОПАДЮК
з дому БОДНАР
вдова по Володимирові Попадюкові, нар. 11-го лютого 1916 р. в Монастирці, повіт Жидачів, Україна.

ПОХОРОННІ відправи:

ПАНАХИДА — четвер 9-го січня 1997 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Каппа, 2321 W. Chicago Ave., Chicago, IL

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА в п'ятницю 10-го січня о год. 10-ій в церкві свв. Володимира і Ольги в Чикаго.

Поховака буде на українському цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку залишені:
син — АНДРІЙ з дружиною СЛАВКОЮ
донька — ІВАННА МУДЕНБАГ з мужем АРНІ
внуки — МАРКО ПОПАДЮК
— ТАНЯ РОВЗЕР
— ЛЕВКО і МАКСИМ МУДЕНБАГ
сестри — ІРЕНА ЗЕЛЕНА
— МАРТА БОДНАР САЛАМОН
сестрінки — АННА СЕНФОРД з мужем ДАВИДОМ і дітьми ДАРІЄЮ і КАТРУСЕЮ
— ЮРІЙ ЗЕЛЕНИЙ з дружиною НІНОЮ і дітьми АНДРІЄМ і АДРІЯНОЮ
— ДАРІЯ ЗЕЛЕНА

Замість квітів родина просить складати пожертви на Українські Студії в Гарварді або на Канадський Інститут Українських Студій

Ділимося сумною вісткою, що 16-го жовтня 1996 р. відійшов у вічність наш дорогий МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

бл. п.
ВАСИЛЬ БЕЙҐЕР
нар. 12-го лютого 1907 р. у селі Різдвяни, Теребовлянського повіту.

Горем прибиті:
дружина — ОЛЬГА
сини — БОГДАН з дружиною ХРИСТИНОЮ
— ПЕТРО
— ВОЛОДИМИР з дружиною СУЗАНОЮ
внуки — РЕНАТА
— РОМАН
— ХРИСТОФОР
— КЕРІ
— ОЛЕКСАНДРА
та ближча і дальша родина в Україні і Польщі

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що в суботу 4-го січня 1997 р. на 86-му році життя відійшла у вічність наша найдорожча МАМА і БАБЦЯ

св. п.
СОФІЯ ВЛАСЕВИЧ

ПАРАСТАС — вівторок 7-го січня о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Werson Funeral Home, 635 N. Wood Ave., Linden, N.J.

ПОХОРОН відбудеться в середу 8-го січня 1997 р. о год. 9:30 ранку в українській католицькій церкві св. Володимира, Елизабет, Н. Дж., а опісля на цвинтар St. Gertrude Cemetery, Colonia, N.J.

Залишені в смутку:
донька — ЛЮБА КОНРАД з чоловіком МИХАЙЛОМ
внуки — МІШЕЛ
— МИХАЙЛО мол.

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ АМЕРИКИ
Ділимось сумною вісткою з нашими членами та громадою, що 27-го грудня 1996 р. на 72-му році життя відійшов у вічність визначний інженер, довголітній член Управи, Відділ Н. Дж.

св. п.
інж.
ЯРОСЛАВ ТКАЧ

Опечаленій дружині Лесі, донькам Вірляні і Зірці, синам Борисові і Андрієві, братові Романові, усім членам їхніх родин складаємо наші найщиріші співчуття.

ПАНАХИДА — 3-го січня 1997 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Литвин-Литвин в Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОННІ відправи — субота 4-го січня 1997 р. о год. 9:30 ранку в церкві св. Івана Хрестителя, 719 Сендфорд аве., Нюарк, Н. Дж., а відтак на цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ГОЛОВНА УПРАВА ТУІА
УПРАВА ВІДДІЛУ ТУІА в Н. Дж.

З болем серця і невимовним жалем повідомляємо, що в четвер 20-го грудня 1996 р. по тяжких недугах заснула навіки моя вірна, незабутня ДРУЖИНА, МАМА і БАБУНЯ

св. п.
ОЛЬГА ЧАПЛЯ
з дому МАСЛЮК

В неділю парох нашої української католицької церкви о. Іван Тихович відправив в похоронному заведенні Grey and Parker, Port Jervis, Парастас і прощали бл. п. Ольгу: Богдан Кандюк (голова Об'єднання Українців в Ґлен Спей), А. Пищимуха від Союзу Українок, членкині прощаючись на знак любови і пошани складали білі квіточки і за це вам всім дуже дякую.

Святочний похорон відбувся (по запечатанню) домовини в похоронному заведенні в понеділок в українській католицькій церкві свв. Володимира і Ольги.

Служба Божа і Панахида за спокій душі бл. п. Ольги, співав хор під проводом Ярослава Ґавура в заступстві хворого диригента інж. Осипа Ґапія.

Всім співакам і Я. Ґавуреві, всім жителям нашого українського Ґлен Спею, родині Ковалів з Ню Джерзі за участь, вінок і квіти. Усім союзянкам, яких членкинею була бл. п. Ольга, моя щира подяка.

Ще раз моя щира подяка о. Іванові Тиховичеві, його дружині Наталці за відвідини хворої, за єлеопомазання, потіху і поміч щиросердечно дякую.

Усім, що виявили поміч-потіху в невимовному горю і жалю, хай Всемилосердний Господь винагородить сторицею.

Бл. п. Олі хай буде вічна пам'ять!

Прошу згадати покійну у ваших молитвах.

У глибокому жалю:
муж — БОГДАН
дочки — НАДЯ СТЕТКЕВИЧ з мужем РОМАНОМ
— ХРИСТЯ ДВАРТЕ з мужем ТОМОМ
син — ЮРКО з дружиною ДЖАКІ
внуки — СОНЯ, НАТАЛКА, МИХАСЬ, ДЖЕНІФЕР і ДАНІЕЛЛА.

Моїй Олі вічная пам'ять!

БОГДАН

АҐЕНТИ ФБІ ПОПЕРЕДЖАЮТЬ американську громадськість бути обережними, бо минулого четверга, 2-го січня, найдено сім бомб замаскованих у листах зі святочними побажаннями. Листи були вислані з Близького Сходу і чотири з них були адресовані до вашінгтонського бюра газети, що її власниками є савдійські араби. Два інші адресовані до відповідального тюремного старшини за тих, яких звільняють на слово чести, до федеральної тюрми у Левенворт, Кензас.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

ВІСТКИ З УКРАЇНИ

Розгулюють по Україні московські нахаби

Недавно в Україні побував Олег Романцев, відомий футбольний тренер московського клюбу „Спартак" і ще недавно тренер збірної Росії, до складу якої, як вже відомо, втягнули аж п'ять футболістів з України, які раптом стали „москалями". З нагоди його приїзду кореспондент київської газети „Спортивки" Володимир Доценко провів коротке інтерв'ю, окремі витяги з якого показують імперську ментальність москалів теж в спорті. Дивно, що згаданий кореспондент на початку свого інтерв'ю по „телячому" захоплений дружбою Романцева з тренером дніпропетровського „Дніпра" В. Грозним, донедавна працівником „Спартака". Доценко, мабуть, не додумується, що головним завданням Грозного є виловлювати і контактувати з російськими клюбами найкращі футбольні таланти в Україні і таким чином руйнувати цей вид спорту на нашій Батьківщині... Та послухаймо, чи радше прочитаймо, що говорив Доценкові московський нахаба Романцев. На запит, чи звик він вже до існування державних кордонів між Україною і Росією, Романцев відповів: „Ні, і ніколи не звикну. У колишній першості СССР грали різні за стилем і клясою команди. Але збірна цієї країни була і олімпійським чемпіоном, і володарем Кубка Европи. Скільки знадобиться часу для того, щоб дістати визнання командам Росії, України, Грузії, Білорусі — не знає ніхто. Можна провести кордони між державами, але провести кордони крізь серця наших народів-вболівальників, гравців, тренерів — неможливо".

На запит, чи у „Спартаку" активно ведеться селекційна праця, Романцев відповів: „Аякже. Ось і в наступному році будемо запрошувати саме з України двох-трьох цікавих гравців".

— Хіба у Росії немає своїх майстрів? — запитав Доценко.

„Футбол тепер стає все більш інтернаціональним видом спорту. А зміцнювати себе за рахунок інших лідерів російської першости ми не хочемо. Вважаю, що один клюб не повинен мати ніяких привілеїв у своєму чемпіонаті. Рівні склади сильних гравців у командах — це більш якісний футбол в цілому".

Отже росіяни зміцнюють свій футбол завдяки незрячим „малоросам", які без найменшого опору позбуваються найкращих футболістів і тоді нарікають, що немає в Україні талантів.

— Чи збираєтесь когось з гравців продавати? — запитав Доценко.

„Бажання піти з команди має Цимбаляр (колишній українець, член збірної України, що відвідувала ЗСА — О. Т.). Його орієнтована ціна 2 мільйони фунтів стерлінґів".

Ось так заробляють гроші московські клюби на вихованцях українського футболу.

На запит кореспондента, чи він має до футболістів "Дніпра" особливий інтерес, Романцев відповів: „Заспокійтеся. Я не хочу пограбувати 'Дніпро'". Але далі заявив: „Інтерес до українських гравців мають усі російські клюби. Футболісти з України добре підготовлені фізично, можуть спокійно переносити тривалі навантаження, непогано озброєні технічно..."

Отже ясно, Романцев, який незабаром стане знову тренером „Спартака" Москви, прибув в Україну, щоб знову заманути нових слуг, які, як правило, швидко стануть „москалями", будуть включені до збірної Росії, а тоді вже їх продадуть за мільйони стерлінґів чи марок. Ось так обдурюють росіяни наївних чиновників в Федерації футболу України. Та чи тільки в футболі?

О. Твардовський